

РЕШЕНИЕ

№ 37929

гр. София, 17.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров
Людмила Коева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **7885** по описа за **2025** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на П. Ж. М. с ЕГН [ЕГН], чрез адв. А. С., срещу Решение № 2242 от 18.06.2025 г. по НАХД № 20251110203252/2025 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 132 състав, с което е потвърден Електронен фиш (ЕФ) Серия К № 8704854, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с който на основание чл. 189, ал. 4, във вр. чл. 182, ал. 4, във вр. ал. 1, т. 2 от ЗДвП на касатора е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50.00 (петдесет) лева за нарушение на чл. 21, ал. 2, във вр. ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата се твърди, че въззивното решение е неправилно, необосновано, постановено в нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила. Изложени са доводи от касатора, че изводите на СРС не се обосновават на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. Твърди се, че неправилно е приложена материалноправната разпоредба на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, като в констатирания участък касаторът не е управлявал превозното средство с превишена скорост спрямо действащото ограничение. На следващо място от касатора е посочено, че ЕФ е издаден при наличието на допуснати процесуални и материалноправни нарушения при неговото издаване – нарушение на разпоредбите на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, чл. 57, ал. 1, т.1, т. 2 и т. 10 и ал. 2 от ЗАНН. Също така е изложено становище, че не е приложен правилно материалния закон, тъй като въззивния съд

неправилно е преценил относимите към фактическата обстановка разпоредби. В обобщение е коментирано, че фактическата обстановка е неизяснена, свързана с наличието и конкретното местоположение на пътния знак, който определя ограничението на скоростта в засегнатия участък. Моли съда да отмени решението на въззивния съд или да върнете делото за ново разглеждане и събиране на доказателства от друг състав на първоинстанционния съд. Претендира разноски по делото на осн. чл. 38, ал. 1, т. 3, във връзка с чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата (ЗА).

По делото са предоставени писмени бележки от ответника, като е изразено становище, че решението на СРС е правилно и законосъобразно, а жалбата неоснователна и недоказана. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. Направено е възражение за прекомерност за претендираното адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът П. Ж. М., редовно призован, не се явява и не се представлява. В молба от 24.10.2025 г. на процесуалния представител на касатора е изложено, че поддържа касационната жалба по изложените съображения в нея и моли съда да отмени решението на СРС.

Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не се представлява.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП – Стоян Димитров дава заключение за неоснователност на касационната жалба, тъй като решението на СРС е законосъобразно.

Административен съд София-град, XI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 от АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 от АПК, в 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С обжалваното решение Софийски районен съд е потвърдил електронен фиш за налагане на административно наказание „глоба“ серия К с № 8704854, издаден от СДВР, с който на основание на основание чл. 189, ал. 4, във вр. чл. 182, ал. 4, във вр. ал. 1, т. 2 на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева за нарушение на чл. 21, ал. 2, във вр. ал. 1 от ЗДвП.

Въззивният съд, въз основа на представените доказателства, е приел за установено от фактическа страна, че на 21.02.2024 г. около 18:11 часа лице е управлявало лек автомобил в [населено място], по [улица]до № 11, с посока на движение от [улица]към [улица], като се движило със скорост от 69 км/ч (при отчетен толеранс от 3 км/ч), а в посочения пътен участък бил поставен пътен знак, с който да се въвежда максимално разрешена скорост на движение от 50 км/ч., което било установено и заснето посредством автоматизирано техническо средство с № MD1192. Към 21.02.2024 г. П. Ж. М. била ползвател на лек автомобил с марка „И. КХ 30“, с рег. [рег.номер на МПС] , а негов собственик - дружеството „ОТП ЛИЗИНГ“ ЕООД. Служител на СДВР съставил обжалвания електронен фиш относно констатираното нарушение.

Предвид приетата за установена по делото фактическа обстановка, Софийски районен съд е направил извод, че съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 15 от ЗДвП приложения към електронния фиш снимков материал е годно доказателствено средство, тъй като от снимките се установявал видът и регистрационният номер на управлявания автомобил, както и измерената скорост. От протокола за използване на автоматизирано техническо средство и система установил, че същият отговаря на изискването на чл. 10 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. с посочени датата, мястото, контролирания пътен участък и видът на използваното мобилно автоматизирано техническо средство или система. От снимковия материал на поставеното техническо средство за заснемане и на пътният знак относно въведеното ограничение на скоростта от 50 км/ч., както и с оглед вписаното в протокола местоположението на камерата и ограничението в този участък, чрез знак въззивния съд приел, че в заснетия участък е валяло ограничение на скоростта от 50 км/ч. В мотивите си СРС приел, че касаторът е извършил от обективна и субективна страна състава на вмененото му административно нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, тъй като безспорно се установявало, че ограничението в участъка от пътя е било 50 км/ч., доколкото е имало поставен пътен знак, а заснетият автомобил се е движил със скорост над тази. В електронния фиш са приспаднати в полза на нарушителя 3 км/ч, допустимата техническа грешка при измерване на скоростта с процесната мобилна система за видеоконтрол. Кредитирал за правилна ангажираната административнонаказателната отговорност на касатора като ползвател на автомобила и административнонаказателно отговорно лице по смисъла на чл. 189, ал. 5, вр. чл. 188, ал. 1 от ЗДвП. Приел, че в електронния фиш, е констатирано мястото и времето на извършване на нарушението, посоката на движение на заснетия автомобил и самото противоправно поведение като е била постигната достатъчна индивидуализация на нарушението, за да може извършителят да бъде запознат с параметрите на санкционираното поведение и да упражни в пълен обем защитата си срещу наложената санкция. Съдът приел, че нарушението е заснето с годно автоматизирано техническо средство, съгласно разпоредбите на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, във § 6, т. 65 от ДР на ЗДвП, при спазване на правилата регламентирани в Наредба № 8121з-532 от 12 май 2015 г. на министъра на вътрешните работи. По отношение на наказанието „глоба“ в размер на 50.00 лева, приел, че правилно е определено в електронния фиш, а именно по чл. 189, ал. 4, във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, съобразно установеното превишаване на позволената скорост с 19 км/ч и изричната разпоредба на чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, предвиждаща фиксиран размер на глобата – 50.00 лева

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

По наведените пред настоящата инстанция възражения за допуснатите нарушения в хода на административното производство при съставянето на процесния фиш, с които се твърди засягане правото на защита на санкционираното лице, касационният съд намира следното:

При напълно изяснена фактическа обстановка районният съд е направил законосъобразния извод, че касаторът е извършил нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като не се е съобразил с ограничението на скоростта за населено място. По аргумент от чл. 21, ал. 1 от ЗДвП в населено място ограничението на максимално допустимата скорост за леки автомобили е 50 км/ч и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак – чл. 21, ал. 2 от ЗДвП. В разглеждания случай скоростта на автомобила е установена в населено място, като разрешената скорост е 50 км/ч. Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство (видно от протокол № 018-СГ-ИСИС от 14.03.2023 г. от проверката на мобилната система за видеоконтрол), като приложените снимки съгласно чл. 189, ал. 15 от ЗДвП

са годни веществени доказателства.

Обжалваният електронен фиш съдържа предвидените в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП реквизити: посочени са териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, а именно СДВР, мястото, датата, точният час на извършване на нарушението, регистрационният номер на моторното превозно средство, собственикът, на когото е регистрирано превозното средство, нарушените разпоредби, размерът на глобата, срокът и сметката на доброволното ѝ заплащане. В случая разпоредбата на чл. 54 ЗАНН, уреждаща реквизитите на наказателното постановление, не е приложима, тъй като чл. 189, ал. 4 ЗДвП е специална норма за ангажиране на административнонаказателната отговорност на водачите на МПС при нарушения, установени и заснети с техническо средство. Макар и нормата на чл. 189, ал. 11 от ЗДвП да предвижда, че електронният фиш е своеобразен аналог на наказателно постановление, това важи единствено по отношение на правните последици от влизане в сила на двата акта. Законодателят не е предвидил пълно приравняване между електронния фиш и наказателното постановление нито по отношение на съдържанието им /предвид реквизитите, установени в чл. 189, ал. 4 ЗДвП/, нито във връзка с процедурата по съставянето им. Ето защо сроковете по чл. 34 ЗАНН в конкретната хипотеза са неприложими. Те регламентират сроковете за съставяне на АУАН и за издаване на наказателно постановление, а електронният фиш не е нито едното, нито другото. Законовата препратка на чл. 189, ал. 14 ЗДвП към разпоредбите на ЗАНН е приложима единствено за неуредените в ЗДвП случаи по съставянето на актовете, издаването и обжалването на наказателните постановления и по изпълнението на наложените наказания. Електронните фишове и съкратената процедура, по която същите се издават, остават извън обхвата на препращащата норма. Предвид изложеното, не е налице твърдяното от касатора нарушение на чл. 34 и 57 от ЗАНН.

За неизпълнение на забраната за превишаване на определената в закона или с пътен знак скорост в населено място, нормата на чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП предвижда административно наказание „глоба“, която за превишаване от 11 до 20 km/h - е глоба в размер на 50.00 лв. Както се установи по-горе, скоростта, с която е засечено да се движи МПС-то е 69 км/ч, като е отчетена допустимата грешка в полеви условия от 3%. Поради което правилно е установено превишение на скоростта от 19 км/ч.

Безспорно в настоящия случай нарушението е установено, чрез заснемането му с техническо средство като според разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП санкцията, предвидена в закона, се налага чрез електронен фиш. С оглед начина на установяване на нарушението, издаването и връчването на електронен фиш и липсата на възражения от страна на санкционираното лице относно самоличността на водача, при обективна възможност да направи такива, съдът счита за безспорно доказано авторството на касатора в извършеното нарушение. На касатора е връчен електронния фиш, но въпреки това липсва подадена декларация за самоличността на водача при връчването.

Възраженията на касатора за неизясненост на местоположение на пътния знак, който определя ограничението на скоростта в засегнатия участък не се споделят от настоящата инстанция. Въззивният съд правилно е установил, че от проекти за организация на движението от Столична общината не се установява същите да обхващат процесния участък в цялост, както и че не разполагат с информация за промяна на движението към 21.02.2025 г. . От справка в приложението „Г. М.“ за координати N 42.679853, E23.398760, въззивният съд е констатирал,

че посоченият знак и местоположението му не са били променяни, което е в унисон с приложените доказателства - снимковия материал на поставеното техническо средство за заснемане и на пътния знак по отношение на въведеното ограничение на скоростта от 50 км/час, включително и от приложения Протокол за използване на автоматизирано техническо средство или система с рег. № 4332p-15331, според който CORDON с № MD1192, било монтирано за периода от 17:00 часа до 19:00 часа, с място на контрол [населено място] [улица]до № 11, с посока на движение на контролираните МПС от [улица]към [улица]. Също така е описано населеното място, булевардът, на който се намира автомобила, както и посоката му на движение и съдът не намира мястото на извършване на нарушението за неизяснено, като същото е индивидуализирано ясно и непротиворечиво.

Както СРС е обсъдил, съгласно приложимата редакция на ЗДвП, действала към датата на деянието, регламентирана с приетата на основание чл. 165, ал. 3 от ЗДвП - Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. на министъра на вътрешните работи, обозначаването на мобилната камера не е било нормативно изискуемо, а от приложената административна преписка не може да бъде разколебан извода за техническа изправност на устройството.

С оглед на всичко гореизложено, настоящата инстанция намира, че фактическата обстановка, нарушението и авторството на деянието са правилно установени в хода на протеклото административнонаказателно производство пред наказващия орган и в производството пред въззивната инстанция. Неоснователни са направените в касационната жалба възражения и за неправилни и необосновани фактическите и правни изводи на СРС, мотивирали го да потвърди обжалвания ЕФ.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл. 218, ал. 2 от АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС, с което е потвърден ЕФ следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и своевременно предявената претенция, в полза на СДВР, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 130 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, във вр. чл.63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XI-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2242 от 18.06.2025 г. по НАХД № 20251110203252/2025 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 132 състав.

ОСЪЖДА П. Ж. М. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 130.00 (сто и тридесет) лева представляващи разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

членове: